

Korrespondentur

Til leiðsluna søkja vit skjótast kvinnu við korrespondent-prógvi í enskum og týskum.

PF. SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

Vegna summarfrí

verður kassaavgreiðslan í Tórshavn afturlatin frá 10. juli til og við 22. juli.

TELEFONVERSKRIVSTOVAN

góðgæti frá Frants ...
vert at bíta merki í

HEILSOLA

P/F FRANTS RESTORFF

Grønlandsk bygging fyri 157 milj.

Frá 1. juli fóru grønlandarar at brúka danskan pening, meðan telt frammanundan hava brúkt serligar grønlandskar myntir, ið einans kundu brúkast í Grønlandi, og grønlandski handilin hevur síðan 1953 átt einkarættin til at senda i umfar grønlandskar myntir.

Ibúðarbyggingin í Grønlandi hevur átt um triðjingin av teim jättanum til byggi- og fløguarbeiðir sum fara fram í Grønlandi í hesum ári, nevnlaga 157 milj. kr.

Samtals metir grønlandska tekniska samskipanin við eini ætlan uppá 235 milj. kr. Við í hesum tali eru roknað stuðul til ibúðarbygging, kommunal arbeiðir og arbeiðir fyri privatar stovnar.

LANDSSTEVNA FØROYA LÆRARAFELAGS

VERÐUR Í DÖGUNUM 25.—28. JULI

I ár kemur kendi norski skúlaeftirlitsmaðurin, Leif Kialland, úr Asker kommunu at vera høvuðstalarin á stevnuni. Aðrenn Leif Kialland fyrir nokrum árum síðan gjørdist skúlaeftirlitsmaður í Asker, var hann í mong ár skrivari í Norsk Lærarlag. Hann hevur arbeitt nógv við útbýggingini av 9. skúlaári og hevur í mong ár verið formaður í

Norsk Skolelederlag, sum í 1964 var innlimað í Norsk Lærarlag.

Skúlastjórnin hevur givið sitt tilmæli til, at lærarafólk, sum ikki hava fingið summarfrí, tá ið stevnan verður, kunna sleppa á stevnuna treytað av, at tann mista skúlatíðin verður tikin aftur á annan hátt, og at skúlamyndugleikarnir samtykkja hetta.

Aðalfundur Føroya Lærarafelags fer fram mikudagin 26. juli kl. 16 við hesi dagsskrá:

1. Formaðurin greiðir frá arbeiðinum í farna ári.
2. Møguleikar fyri trygging í og láni frá Føroya lívstrygging.
3. Studningur til seturskúla.
4. H-F prógv í Føroyum.
5. 10. skúlaár.
6. Seinasta lonarstigið hjá lærarum við bygdskúlar.
7. Framlaga av roknskapum.
8. Ymist.

Státsins lutur í teirri socialu forsorgini

	Goldið 1967	Ætlað 1967/68	— 1968/69	— 1969/70	— 1970/71
Avlámispeningur	kr. 2.627.171	kr. 2.550.000	kr. 4.100.000	kr. 4.900.000	kr. 5.200.000
Fólkapensjónin	kr. 6.637.134	kr. 6.200.000	kr. 6.400.000	kr. 9.000.000	kr. 10.400.000
Undirhaldshjálpi	kr. 85.131	kr. 110.000	kr. 100.000	kr. 100.000	kr. 200.000
Pen. til einkjubørn	kr. 200.000	kr. 215.000	kr. 250.000	kr. 300.000	kr. 300.000
Forsorgarpeningur	kr. 489.430	kr. 630.000	kr. 675.000	kr. 1.300.000	kr. 1.400.000
Tilsamans	kr. 10.638.866	kr. 9.705.000	kr. 11.525.000	kr. 16.700.000	kr. 17.500.000

I hesum er kortini ikki tiknar statspeningurin til: sjúkrakassalagði, rakstur av skulanum fyri hoyri- og talubrekað, vanlukkuþryggingarráðs ins virki, andsveiku forsorgina, sjúkrahúsin.

Max Catto: FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Frobisher stóð og bant reipið tvørturum seg; hann kagaði út av bakkanum við dørpum yvirbrá og segði: »Hoyr hann, hatta ljóðar hugaligt«.

»Eg hevði ikki gjørt tað, segði Charlie.

»Tað veit Gud tú hevði um eg slapp tær framat«.

Svertingurin hugdi yvir á faðir Doonan og tók uppافتur: »Ikki skal tú Harry. Tað er ov-seint. Hann er liðugur«.

Harry Frobisher hugdi argur at honum og byrjaði: »Ongan-tíð hevði eg hugsað at tú...« Mál hansara datt burtur í ill-sinnismurran. Hann lesti seg út-fyri og hugdi ákerandi at Charlie, og so hvarv hann, meðan hinir góvu út av linuni. Hann liðaði seg sum ormur oman-eftrir.

Tað tóktist sum tann hála runan var livandi, hungurs-stungin vera, ið glaðiliga slúkti hvørjum nýggjum ofri, henni beyðst. Tað var ikki meira enn at eg sá Frobisher. Bert sluput, óslætt spor sýndi farvegin eftir hann. Høvd og akslar Marcells stóðu upp úr evjuni. So sá eg Frobisher koma framat honum — so at siga. Nú hoyrdist hann rópa: »Latíð gretta«, men reipið var á enda.

Frobisher rætti armin út. Høvd Marcells náði, fingrarir tóku um hvønn annan.

Frobisher setti á. Hetta var grovt skemt, hugsaði eg — bert litil stubbi var nú eftir av manninum og hetta var sum at royna at fáa avgamlan prop úr fløsku við berum hondum. Handatak vinnanna slepti í heilum, sliputu fingrarir orkaðu ikki at halda. Eg visti, hvat ið fór at verða, og tað var eisini so. Tá ið taki glapp, hvakk Marcel burturfrá — tað gjørdi seg litil alda, sum tá ið tað er fjarandi sjógvur, og Marcel var nú ein metur frá bjargara sínum.

Nú stakk bert høvdið uppúr, sum fótbóltur, ið leikararnir hava latið ligið eftir á gróp-aðum volli. Og høvdið segði: »Nú er gott Harry. Tú hevur gjørt tað, ið ein kann vænta av vini«.

»Men tað er ikki nóg mikið.«
»Tað er helst meira enn eg hevði gjørt fyri teg«, segði hann, og Frobisher mutaði imóti. Hann sveigjaði tómhentur á endanum á linuni, og hann hugdi ikki at høvðinum. »Far so uppافتur«, segði Marcel.

Harry Frobisher svaraði ikki aftur. Marcel helt á: Drála nú ikki longur. Fyri mína skuld. Hetta er ikki lótan at sýna ó-ekta dirvi. Far nú upp við tær.

»Tað hevur ongan skund«.

»Jú, skunda tær, eg biði teg...«

»Jamen, hvat fánar er tað tú vil hava meg at gera?« segði

Frobisher, ovursintur. »Vil tú at eg skal lata teg sita eftir her einsamallan?«

Eg skilti valla svarið, ið Marcel gav. Men eg haldi at hann segði: »Ger av við mege«.

»Nei«.
»Faðir Doonan og Charlie sótu eftir við tæmpin og stardu álspenitir at hvørjum øðrum og at mær, líkasum at vit skuldu høyrð betri í felag. Eg fangaði ljóðið frá Marcel. Ið var bitra bólin: »Fyri fornar sakir. Eg vildi ið hvussu er gjørt tað fyrri teg«.

»Tað má kunna...«

»Einki. Eg orki hetta ikkie«.

»Bið«.

»Eftir hvørjum? Eg eri deyður«.

Aftur ein bønandi teskan: »Eg pinist«, segði Marcel.

»Nei«, segði Frobisher og tók aftur til tað dýrasta: »Nei«.

So hoyrdist pinda mál Marcells í einum rópi: »Hjálp mær fyrri Guds sakir!«

Sjálvt mæg vantrúgvandi hava Guds navn á munni á neyðarstund.

Eg sá Harry Frobisher hyggja niður, høvdið vendi ser upp móti honum; tað var so litlið eftir at siggja av manninum til at ein rættiliga dugdi at meta, í hvussu stórar neyð hann var staddur — til tess má siggja ein kroppur, ið temjast av pínu. Knappliga vendi Frobisher ser burtur. Hann tók at lesa seg uppافتur — og so bekláði hann, eg haldi við vilja. Hann snávaði á, og við øllum kroppinum arbeiði og stríddist hann fyrri at koma ser upp aftur — men

tað hevði ikki verið neyðugt at gjørt so nógv av, hann helt framvegis í endan. Men runan dróg undan honum, flóðandi alda reistist og táð eg vendi mær frá at hyggja at honum, sá eg, stíur av ótta, at einki meira sást til Marcel.

Eg vendi mær á móti faðir Doonan og Charlie, og í eygum mínum løsu teir tað, eg hevði sæð. Eg lurtaði eftir tivandi anda Harry Frobishers, meðan hann stríddi seg upp eftir bandinum. Hann tveitti seg inn um upsina, spýi og varð liggjandi. Fyrstóðukvinnan hugdi at honum við orandi óttafullum andliti, faðir Doonan risti kross fyrri seg. Eg hjálpti Charlie at fáa Frobisher uppافتur at standa, og hann dálkaði okkum so illa, at eingin trýr tí — tað tyktist sum at hann hevði tikið part úr runudýkinum upp við ser.

Litil lókur var undir hæddini. Har fór Charlie við honum at tvága. Í herðindi av mánna-kerleika — mær dámdi einki eyguni á Frobisher — beyð eg mær til at koma við, men Charlie koyrdi meg harðliga burtur og risti við høvðinum. Teir vildu helst hava sorgina fyrri seg sjálfvar.

Har var tógn eftir, tá ið teir fóru.

Nú fóru vit at skunda undir at fáa bornini á gongd. Tað var út av lagi drúgvfört, tí so titt og knapt, at vit høvdu vakt nokur, smokkaðu tey saman aftur og svóvu fast, beinanvegin vit vendu okkum frá teinum. Tey smáu dimmu andlitini fóru

nú elligomul, tey fóru ikki longur óvitar. Vit settu tey í skrúgv — tað var ræðuligt stríð at fáast við hesar linkaðu dukkur, at stíva tær av so mikið at tær kundu standast. Men tá ið Charlie og Frobisher komu aftur, fóru vit kortini til reiðar at fara. Faðir Doonan hevði longu tikið sín litla reiðrarmann uppá ryggin og stóð við tí litla kryplinum, sum Marcel hevði borið, í fovninginum og ætlaði at bera hann við.

»Tað er ikki neyðugt«, segði faðir Doonan, »seg eri ómóður«.

Dapur í andliti segði Harry Frobisher: »Kom her við honum«.

Vildi hann sóna og tí taka byrði Marcells uppá seg? Hevði hann varhuga av, at okkurt var at gera gott aftur? Faðir Doonan hugdi so undarliga at honum — Hann hevði óivað longu hugsað ser til, hvussu vorðið ið var. Hann stúrsaði við, men mótmælti ikki. Hann dróg andan djúpt inn og setti so óvitan uppá herðar Frobishers.

Eg varnaðist eftir, at ikki ein tann einasti vendi ser á at hyggja niður í runugrovina. Charlie var undan; Camille fór beinanvegin undir lið Frobishers, og hann legði armin um hana. Nú var heilt myrkt. Og vit fóru undir seinasta partin — tað langa, beina vegstreki omanat tí gomlu træbrúnni, og síðani skuldi vera lættligt tað ið tá var eftir, hevði faðir Doonan sagt frá.

(Framhald)